Уморен съм, д-р Врабчев, много уморен! Уморих се от жените, които минаха през живота ми, а не бяха истински жени. Искаха си само своето – пари, бижута, маркови парфюми. Уморен съм и от синовете си, които не стават от компютъра и само за пари ме търсят. Уморен съм от все по-претенциозните си родители, които се превърнаха сякаш в малки деца. А няма кой да се грижи за тях, аз го правя. Уморен съм и от колежките, които без интриги не могат да дишат. Всичко това вчера казах и на жената, с която живея на семейни начала трета година, но тя не ме разбира. Как, кажете ми, се прави секс при такива проблеми и с тази моя умора? А не мисля, че съм стар, на 43 години съм, но се чувствам изхабен.
Виктор

Четох писмото Ви до мен и внезапно се сетих за нещо. Нещо ужким много банално, ама хич не е. Та да започна своя разказ за Вас. Вижте, живея на една много шумна и невъзможна улица от боклук, в така наречения център на гр. София. И веднага асоциация за едно годишно време. Годишно време, в което точно на тази улица и то през нощта млади и хубави момичета и момчета–абитуриенти дълги часове броят. Какво? Ами ето какво: едно, две, три..., та чак до дванадесет. И после пак: "Кой каза ... едно, две, три..." и така нататък. И таман отмине едната група, с немалко време закъснение минава следващата. Не им се сърдя, даже ги обичам и малко или много им завиждам за младостта им. И веднага виц за Радио Ереван, разбира се. Моля да го приемете като шега. Та веднъж попитали радио Ереван, най-авторитетното радио за всички времена, защо през месец май абитуриентите в България броят цяла нощ до 12? Ами до толкова са се научили да броят в училище, отговаря радио Ереван. Направих тази асоциация, защото от как се помня все влизам в живота. То не бе като пионерче в седми клас. То не бе като гимназист в 11-ти клас. То не бе като студент, завършвайки медицина в 6-ти курс. То не бе, като офицер след школата за офицери във Враца. Та все завършвах нещо и все ме напътстваха и ми пожелаваха добро влизане в живота. И този призив,

който се изтърка във времето - много лични и творчески успехи.

Да, ама никой не ми казваше, колко трудно ще бъде това непрекъснато преследване на тези лични и тези творчески успехи. И все на крак, и все давай, давай, давай... До скъсване – все давай. А творческите и личните успехи – все не идваха и все се отдалечаваха от мен, като мираж в пустинята. И пак отново – давай, давай!

Та, сега си казвам - горките млади, те на знаят какво ще бъде утре. А то няма да е като вчера или днес. Защото... Защото никой не ни казва като кой път е верният. Никой не ни казва точно какво можем и според това, в коя точно професионална сфера ще имаме възможността да се развием. И още повече никой не ни пита – точно с какво аз мечтая да си изкарвам хляба си. И защото не умеем да си искаме и отстояваме своето призвание още от този момент, ужким за наше добро ни кроят бъдещето ни, като те си мислят, че за нас това е добро. Но всъщност тези наши „близки" – буквално ни убиват. Убиват в нас мечтите ни, режат крилете ни. И какво – правят ни интелектуални некадърници А да не говорим за намесата ни в личния ни живот. Да не обичаме тази или този, защото... Най-често това „защото" родителите на обекта на нашата обич – не били подходящи. Та аз за нейните родители ли ще се женя? Или пък тя ще се омъжва за моите родители? Пък още рано ни било. А кога ще е време – питам аз! Кога?

И най-лошото в тази наша крехка възраст на сексуалното ни съзряване, че ни възпитават като лоши егоисти. Защо лоши? Ами лошият егоист обича само и единствено себе си. Мрази другите. И затова лъже, използва и изоставя. За разлика от него, добрият егоист най-напред обича себе си, а след това обича другите. А така наречения алтруист прави всичко за другите и нищо за себе си.

И така в обществото, в което живеем, социума има преди всичко тези две категории от хора – алтруистите и лошите егоисти.
И още по-лошото е, че като подрастващи не сме учени да живеем и работим в екип. Да работиш в екип означава, че сте партньори. Партньори, които се разберат взаимно много добре и се допълват в съвместния си живот и работа. Ами една такава полова връзка, била тя семейна или на семейни начала си е чисто и просто един екип. Друг е въпросът, че в този екип канавата, която го създава и закриля е любовта. Пък и била тя и обич. И свързващият цимент на тази връзка е любенето. Така нашият народ някога е наричал секса. И най-важното в този екип са взаимното разбиране и взаимния стремеж да сме заедно. Заедно в леглото и в живота. Това е! Но аз се питам как хора, лоши егоисти или пък алтруисти могат да постигнат тази екипност. Отговорът е елементарен - не могат! Не могат защото във възпитанието им липсват не само първите

седем години. Не само - липсват и първите прочетени седем книги!

Та това в общ план, а сега конкретно за Вас. Така е, много сте прав! Защото назовавате истината за Вас с точното си име! УМОРА! Във всички медицински журнали в белите страни има такава диагноза. И още нещо свързано с българския ни корен. Ние българите умеем да свършим една работа, като никой друг – ама в последния момент. И не умеем да се разтоварваме от нервно психическото си напрежение. Не умеем. И умореността ни нараства и нараства, когато идва един момент, в който сме принудени да си признаем истината. Защото не може само с: „давай, давай, давай..."!

Не може! И това за мъжете в съвременното ни общество е възрастта между 30, 35 и 45-та година. Тогава като гръм от ясно небе идва и кризата, наречена умора. Житейска умора. И тя е както телесна, така и психическа и най-вече и сексуална!

И пред вас сега какво? Сигурен съм, макар и да не съм Ви видял наживо, че на лицето Ви е изписан алтруизмът Ви. Правите всичко аз другите, а нищо за себе си. Нищо за себе си, защото това е Вашето символ-верую. Били ли сте свидетел – нощем когато една свещ гори. И към пламъка и се устремява пеперуда. Привлечена от светлината тя не осъзнава какво ще стане после с нея. Ето това сте Вие, по-точно любовният Ви живот с жените. Тези жени са ви вълнували с физическата си красота. А не с душевната. Ама тяхната физическа красота Ви е изиграла доста лоша шега в живота. И въпреки това не сте си взел поука. И пак – давай, давай, давай.

Още нещо – проблем с родителите и синовете. Чакайте малко, пак там в белите страни е приета като норма децата станат ли на 18 – буквалната дума тук е - вън от семейството. Да се учат да разчитат най-напред на себе си, а не на татко и на мама! Щом физически и психически си здрав, сине, ще се наложи да узрееш и социално. Сиреч – вече сам да си вадиш хляба и сам да си посрещаш масрафа. Визирам – твоите разходи. От всякакъв вид! И стига с това – давай! Стига!

И пак там, в белите страни, има и още нещо, което касае вече хората в напреднала възраст. Те сами избират от тук нататък да живеят в така наречените хосписи. Но това са заведения, в които са обгрижвани на високо ниво. Включително и медицинско. А обстановката там е на седем-звезден хотел. И там се организират дори круизи с онези огромните лайнери за пътуване по целия свят.

Та, там хората отдавана са го измислили. Само у нас не. И пак – давай, давай, давай. Докога?!

А и не ще да е зле, ако сегашната Ви партньорка си припомни няколко народни мъдрости, касаещи сексуалната възможност на всеки един мъж. Ще ги изброя телеграфно. Почвам. Уморен и кахърен – трудно става. За да му е тясно на един мъж в панталона му – трябва да му е широко около врата. Ама това са мъдрости на народа ни от стотици години насам. Ако вашата партньорка и сега не е наясно в смисъла на тези мъдрости няма да и се разсърдя, ако посети моята консултация. Най-напред ще и кажа, че за мъжете след тридесетата им година ерекцията им е в ръцете и устните на партньорката.

А за вас- нека да Ви писне в даден момент и тогава извикай – Стига толкоз! Аз бях дотук! На никого не съм длъжен от тук нататък! Аз ставам добър егоист. Точно така! Баща ми, светла му памет, казваше следното: „Сине, ти си ми мил, но аз съм си по-мил!". И е дълбоко прав.

И защото винаги завършвам със стих, днес избрах написаното от перото на Живко Колев и по музиката на композитора Иван Пеев, онова музикално парче, изпълнявано от екстравагантния дует „Ритон":

Уморих се...
Уморих се от хорски съвети,
от учтивост да бъда обичан,
от уюта на скъпи предмети,
искам просто да бъда различен.

Уморих се да търся посоки,
уморих се да бъда приличен,
да раздавам усмивки широки,

чужди пътища все да пресичам.
Уморих се....

Уморих се от хорски съвети,
от учтивост да бъда обичан,
от уюта на скъпи предмети,
искам просто да бъда различен.

Накъдето ми видят очите,
по света аз да тръгна тогава,
изведнъж надживял суетите,
тази нищо, нищо не значеща слава,
към сърцето на някой приятел,
по безкрайният път на мечтите,
без часовник, без вчерашни дати,
накъдето ми видят очите.

Уморих се...

Прави са! И поетът и композиторът и „Ритон". Прави са! Бъдете вече различен и това е!

{youtube}Ddb7HvQxFS8{/youtube}

д-р Илия Врабчев - сексолог, психотерапевт

Ddb7HvQxFS8